

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 17, vydáno pro vnitřní potřebu - 2.listopad 2001, nákladem 50 výtisků

SKAUTSKÝ KALENDÁŘ

2.11.	Památka zesnulých
4.11.1940	První rozpuštění Junáka
15.11.1670*	Jan Ámos Komenský (kazatel, biskup, pedagog)
17.11.1939,89	Den boje studentů za svobodu a demokracii
18.11.1852*	Mikoláš Aleš tvůrce Junáckého znaku
29.11.1378*	Karel IV. - římský císař a český král

STŘÍPKY Z X.SNĚMU

V průběhu X.Sněmu mi Marek Bárta (šéfredaktor časopisu Skauting) povídá „Dazule, to vypadá, jako by vsetínské středisko byla jenom kateřinická Šestka“. Zprvu jsem to nepochopil, ale v zápětí jsem se dostal do obrazu - jasně, těch našich oddílových vývěsek, které archivujeme už nějaký rok je poměrně dost (napočítal jsem jich minimálně 27). Jestliže jich tam byla vyvěšena jenom polovina, asi to fakt nešlo přehlédnout. Pochopitelně jsem to Markovi vysvětlil a vše uvedl na pravou míru.

Všimli jste si, že naše středisko vydalo malé skládací letáky „Skauti a skautky ze Vsetína - byli jsme zde v roce 1920 ... a jsme zde i dnes“? Jsou celobarevné, na velmi kvalitním papíře (taky byla jejich výroba poměrně drahá). A hlavně - na titulní straně jsou dvě fotografie z našeho tábora: družina Žab a družina Šneků. Tyto letáky dostali mimo jiné všichni delegáti a hosté sněmu - přes 600 lidí z celé republiky.

Vysoce kladně bylo hodnoceno vystoupení oddílové kapely „Šestá liga“ (ve složení Kikina, Brumla, Pinčl, Bára a Zub) a mažoretek z 2.dívčího. O Šesté lize vyšel ve sněmovém speciálu Stoupy pochvalný článek - přetiskujeme (autorkou je Mauglí):

V malém sále toho báječného kulturního domu, který se na pár hodin stal naším téměř domovem, se v sobotu v devět hodin konala super šou. Jedním z hlavních moderátorů byl bratr Radek, přezdívkou jsem právě zapoměla. Jak prozradil bratr Dazul, je to člověk nesmírně schopný. Protože se postupně stal schopnější než Dazul sám, prohodili si funkční štítky. Radek tak nyní šéfuje kateřinické Šestce, zatímco dosavadní šéf dělá ubohého zástupce. Ale o to teď nejde. Abyste se vy, kteří jste se z nejrůznějších důvodů galavečera v malém sále nemohli zúčastnit, necítili o nic ochuzeni, přicházíme s krátkým referátem o průběhu této velkolepé akce.

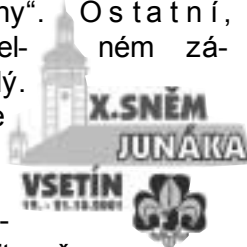
Ze všeho nejdříve vás musíme seznámit s valašským „krojovým předpisem“. Cérky nosí bílou halenku - rukávce a na ní barevnou vestičku - kordulku. Svrchní sukni se říká, fěrtoch, pod ní je několik bílých vrstev: suknic, cudica a spodnica. Na nožkách jsou kopice (pěkné vlněné ponožky) a krpce (indiáni by řekli mokasíny). Ogaňskai mají košulu a na ní bundlech (vestičku). Spona na límci se jmenuje kotík a na nohy se natahují gatě.

V takovém krásném oděvu se nám představila skupina, která si říká Šestá liga. Její historie není nijak dlouhá a zatím si hráli tak nějak spíš pro sebe. Zpívají v night-clubu je vlastně jejich první vystoupení na veřejnosti. Vybalili na nás repertoár valašských písní s nesmírně poetickými texty, doprovázený kytarami a flétničkou.

ODDÍLOVÁ RADA

• Pinčl i Dazul děkovali všem, kteří se do organizace X.Sněmu jakkoliv zapojili. Z našeho oddílu to bylo **21 lidí !!!** Ve větším počtu se zapojil pouze 2.dívčí (28 lidí) a v těsném závěsu za našim oddílem byl 3.chlapecký. Už nyní oceňuje většina lidí z organizačního týmu skutečnost, že „mohla být u toho, když se psaly dějiny“. Ostatní, kteří z různých důvodů chyběli, si mohou nechat o tomto neopakovatelném zážitku vyprávět a tiše závidět - možnost se zapojit měl opravdu každý. Ohlasy na to jak se nám Sněm podařilo zorganizovat jsou přetištěny ve střediskovém časopise. Pro všechny organizátory od světlušek po old-skauty bude za odměnu uspořádána akce s názvem „MEJDLO“, kde bude vstup pouze na tričko našeho střediska, které organizátoři obdrželi zdarma, jídlo a pití bude grátis, měl by se zde oficiálně zhodnotit sněm a ohlasy na něj, promítnut krátký film ze Sněmu a pak by měla pokračovat volná zábava při hudbě a tanci.

• Už před Sněmem začal opět pravidelně vycházet střediskový časopis „Stoupa hlásí“. I když se jedná o individuální odběr (který na rozdíl od našeho oddílového Šestáku není zadarmo), budeme se jej snažit alespoň v jednom čísle pro oddíl zajistit. Zájemci o osobní odběr střediskového „Stoupy hlásí“ si mohou předplatné zajistit u Upírka z dívčí Dvojky (mobil 0737 128313). Ve střediskovém „Stoupovi“ může mít každý oddíl (chce-li) svoji informační stránku či dvojstránku, kde může ostatní oddíly informovat o tom, co se u nich v oddíle děje. Náš oddíl toho pochopitelně využívá.

• Rýsuje se reálná možnost podívat se do klubovny legendárních „Hochů od Bobří reky“. Předběžně připadá v úvahu prosinec. Akce pouze pro omezené množství zájemců.

SMAJLÍCI				kolik účastníků známkovalo	průměr
5.10.2001 Oddílovka (Bára)	13	1	0	14	 1,07
6.-7.10.2001 Dynčák (Pinčl)	18	0	0	18	 1,00
26.10.2001 Oddílový pátek (Pinčl)	11	0	0	11	 1,00

akce byla skvělá, oznámkoval(a) bych jí za 1

akce byla nic-moc, oznámkoval(a) bych jí za 2

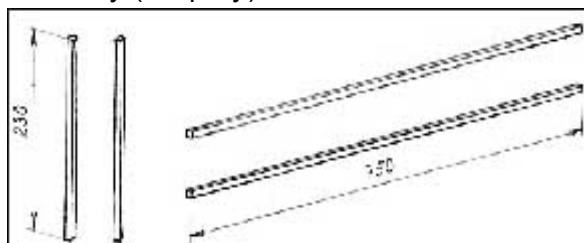
akce se mi vůbec nelíbila, oznámkoval(a) bych jí za 3

POSTAVTE SI DRUŽINOVÉHO DRAKA

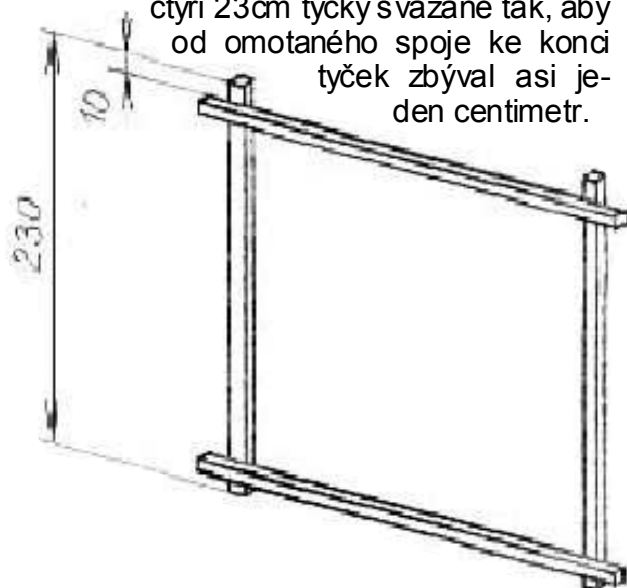
Pouštění draků je snad nejnámějším symbolem podzimu. Je to tradice, která přežila všechny průmyslové a technické revoluce. Draci mají své místo i ve světě dnešních computerových a mobilními telefony vybavených dětí.

Většina lidí si pod pojmem „drak“ vybaví pestře pomalovanou čtvercovou hlavu doplněnou dlouhým ocasem, který je tvořen provázkem spojenými papírovými varhánky. Po obloze se však mohou prohánět i nejrůznější čínské kreace představující víly nebo demony nebo motorky opatřené americké zázraky. Toužíte-li po drakovi, který by vynikl nad průměr a zároveň by nebylo příliš těžké ho postavit, nabízí se řešení: krabicový drak.

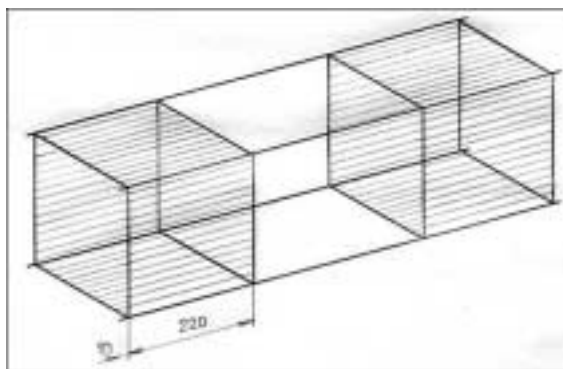
Co k postavení krabicového draka potřebujete? 16 kratších laťek (0,5×0,5×23 cm), 4 dlouhé laťky (0,5×0,5×78,5 cm), pauzovací papír, nůžky, provázek (režnou nit'), lepidlo, barvičky (tempery).

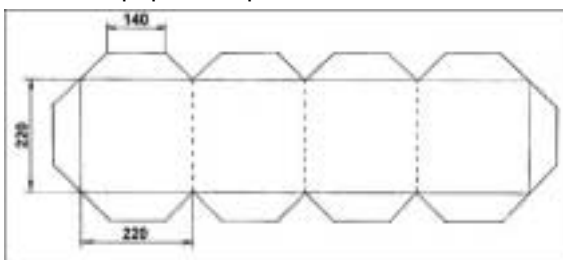
Nejprve budeme stavět dračí kostru - z kratších laťek pomocí režné niti sestavíme čtyři čtverce. Každý čtverec tedy tvoří čtyři 23cm tyčky svázané tak, aby od omotaného spoje ke konci tyček zbyval asi jeden centimetr.

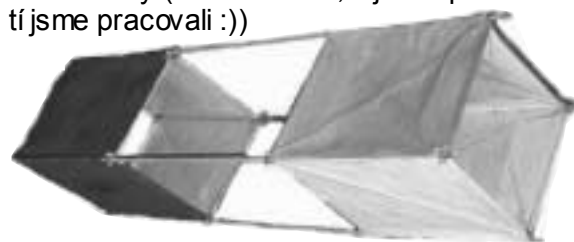
Vzniklé čtverce potom přivážeme ke čtyřem dlouhým laťkám. První a poslední jeden centimetr od konce laťky, zbylé dva čtverce 22 cm od těch koncových. Ačkoli to vypadá velmi prostě, tyto úkony vám zaberou dobrou hodinu. Při omotávání tyček se budete cítit jako dávno předletý :

Teď tedy máme hrubou kostru budoucího krabicového draka. Zbývá nám ji potáhnout pauzovacím papírem a pomalovat.

Narýsujeme a vystříháme si z pauzáku plášť budoucího draka: čtyři spojené čtvercové plochy, každá o rozměrech 22×22 cm. Každou vnější hranu navíc opatříme záložkou, která bude sloužit k upevnění pláště zevnitř. Tento patvar vystříháme dvakrát: pro horní a spodní díl draka. Pláště nalepíme na laťky (teď se ukáže, s jakou přesností jsme pracovali :))

Po namalování draka zůstává poslední: připojit ke konstrukci provázek (nejlepší je upevnit volnější provázek ke koncům jedné z delších laťek a k němu potom přivázat vodící šňůru — provázková sestava bude tedy tvořit jakési „Y“), za který budete draka pouštět, a můžete vyrazit se svým výtvorem dělat parádu na kopec (a doufat, že bude zrovna foukat vítr :))

ROVERSKE ČTENÍ

SÁM ŘÍD SVŮJ ČLUN

Kdo z vás?

LIŠÁK-22 LET

Jak snadné je někoho odsoudit!
Jak snadné je říct - jsi špatný!
Jak snadné je vidět cizí chyby!
Jak snadné je soudit činy druhých!
Jak snadné je nic nedělat a jen mluvit!

Jak lehce člověk přijde o důvěru!
Jak lehce mu druhý vrazí do zad dýku!
Jak lehce lidé zapomenou na to dobré!
Jak lehce se hází špatné na cizí hlavu!
Jak lehce můžeme nenávidět!

Jak těžké je žít v nepochopení!
Jak těžké je druhým vše vysvětlovat!
Jak těžké je mít čas pro všechny!
Jak těžko je vydržet ten tlak!
Jak těžké je být sám sebou!
JAK MĚ Z TOHO NĚKDY BOLÍ HLAVA!

Tajemství hub

BRUMLA

Stanul jsem v čarovném kruhu. Kolem mne v nepravidelných shlucích vyrážely ze země houby. Bylo jich dvacet, pětadvacet, snad i víc. Uvědomil jsem si, že to jsou jen plodnice, vyzývající člověka ke sbírání. Vlastní tajemná bytost té houby je kdesi pode mnou. Žije tiše a skrytě, skromně. A uvědomil jsem si, že je tomu tak i s lidmi. To, co ukazujeme na povrchu těm druhým, a dokonce i sami sobě, to ještě nejsme my sami. Naše projevy, řeči, drobné skutky – to ještě nemusíme být my. Naše pravé já je skryto kdesi mezi tím, pod tím vším. Hledej vždy hlouběji někde pod těmi pomíjivými projevy, kterými se ti ukazuje tvůj bližní. Jeho oblečení, účes, jeho všední řeči – to ještě není on!! Jeho Já se ti prozradí v mezních situacích, v kritických chvílích. Tam objevíš člověka, jaký skutečně je.

(Judy) Představte si toto: Každý člověk má 2 rodiče, 4 prarodiče, 8 praprarodičů, 16 prapraprarodičů, 32 předků v páté generaci, 64 v šesté a 128 v sedmé ... šestnácté generaci jich bylo už 65.536 ! Šestnáct generací se vystřídá během časového úseku asi 500 let. Dostali jsme se tedy do 15 stol., do doby po husitských válkách. Jací asi byli naši předkové? Do jaké společenské vrstvy asi patřili, čím se zabývali, čím živilo jaké měli sny a přání? Zkuste o tom přemýšlet.

Koneckonců jsou lidé, kteří se něčím podobným zabývají profesionálně. Říkají se jim genealogové a věnují se také sestavování rodokmenů.

Jací byli naši předkové?

Legenda vypravuje

Středověká legenda vypravuje následující příběh:

Ježíš se s apoštoly v nebi shromáždil k večné hostině. Všichni se posadili, ale Ježíš nezačal jíst. Překvapivě nechal přistavit ještě jednu židli. Apoštolové byli netrpěliví. Proč nezačíná? Napětí narůstalo. Náhle se otevřely dveře. Vešel Jidáš. Ježíš vstal a šel mu vstříc. K údivu všech jej objal a řekl: „Poď příteli! Posad se u nás! Čekal jsem na tebe!“

A hostina začala.

Honí se dva kostlivci. Jeden křičí na druhého: Stůj, nebo Tě zabiju!!!

Z velkého domu vyletí upír, vrátí se celý od krve a povídá kámošům: „Vidíte toho velkého psa?“

„Jo.“

„Tak toho jsem celého vysál!“

Vyletí druhý upír, vrátí se celý od krve a povídá:

„Vidíte tu obrovskou krávu?“

„Jo.“

„Tak tu jsem celou vysál!“

Třetí vyletí, vrátí se celý od krve a říká:

„Vidíte tu červenou střechu?“

„Jo.“

„Ale já ji neviděl!“

Na Hřbitově u staré hrobky je rušno. Duchové mají „mejdlo“.

„Ahoj já sem duch nelidského utrpení a ty?“

„Já sem duch nejtemnějších temnot a co ty?“

„Já sem du čůrat.“

Na Fatře je salaš. Před salašů sedí bača. Přijdou k němu roveři a ptají sa:

"Bačo, sýra máš?"

"Mám, ale nedám."

"Hm, bačo, a mléko máš?"

"Mám, ale nedám."

"Bačo, a co žinčicu, máš?"

"Mám, ale nedám."

Tak roveři sa zklamaně otočija a lezů dolů do dědiny z tej velkej nadmořskej výšky. Když už jsů skoro dolů, objeví se nad nima v kopcu bača a volá:

"Vraťte sa, vraťte sa!"

Roveři sa zaradujů, že si to bača přece jenom rozmyslel, a drápajů sa zase tým krpálem zase hore. Když dolezů před salaš, bača už tam zase sedí, pak vytáhne fajfku z huby a povídá: "Aj tvaroh mám, ale nedám."

Kecka volá do rádia Apollo: "Dobrý den, to je rádio? Já jsem dneska našla peněženku. A bylo v ní sto tisíc korun. A 340 marek. A 108 dolarů. A byl tam i lísteček s adresou. Miloš Novák, Koněvova 8, Praha 10. Zahrajte mi prosím písničku..."

Slepý, hluchý a vozíčkář se dozvěděli o kouzelné studánce, která uzdravuje nemoci a hned, se k ní vypravili.

Nejprve slepý nabere vodu do dlani, protře si s ní oči a zajásá: "Sláva, já vidím"

Hluchý si vodou protře uši a začne křičet: "Já slyším, já slyším"

Vozíčkář vjede do vody a rovněž zajásá "Jé, já mám nový galusky!"

Potkají se dva upíři před nemocnicí:

"Tak co, zase se jdeš rozšoupnout na transfúzku?"

"Ale kdepak, dnes mi není nějak dobře. Vezmu si jen pár použitých obvazů, udělám si čaj a půjdu si lehnout"

Strmá propast, v ní ze skály roste cosi jako silnější větev. Té větve se jednou rukou drží děda, ve druhé drží knihu a spokojeně si čte. Nahoru přijde Fanta, lehne si na kraj propasti a volá dolů:

"Dědó, slyšel jsem, že prý jste kouzelný dědeček!"

Děda se pustí větve, nasliní si prst, v pohodě obrátí stránku v knize a jak se znova chytá větve, tak povídá:

"Kam vy Šneci na takové blbosti chodíte?"

Jedou dvě kostry na motorce a ta zadní povídá té co řídí: "Proč máš na krku náhrobní kámen?"

"No když mě posledně stavili policajti, tak chtěli všechny doklady co mám."

Z NAŠICH AKCÍ

DYNČÁK 6.-7.10. 2001

Hry, které mám ráda

KIKINA

...Noha, ruka, noha, ruka - skoro po bříše se sunu mokrou travou a čerstvě spadným listím. Hlavně tak, aby mě bylo co nejmíň vidět a hlavně pokud možno vůbec vidět. V noci je každý zvuk desetkrát silnější, kmitá mi hlavou, ale taky je víc slyšet šumění potoka. S tou myšlenkou se rychle přesunuji těsně ke břehu, abych co nejmíň zakryla šustění při svém pohybu. Na cestě se kmitl paprsek baterky. A je to v pytli! Tisknu hlavu tváří k zemi a skoro nedýchám. Kolem mě se krade černý stín - obránci. Naštěstí už nesvítí a tak mě nevidí. Ležím rozplácnutá v mokré trávě a vedle hlavy mi bliká zelená lucernička světlušky. Stín už je pryč a tak se pomalu zvedám k dalšímu postupu. Jako rána z kanónu mi připadá zvuk trhající se nohavice, to jak jsem udělala nějaký krkolomný pohyb, tak jestli mě tohle neprozradí...Pořád je ticho. Slyším jen svůj vlastní dech a

dost mě to rozčiluje. Ale kradu se dál, pořád těsně kolem potoka. Už vidím zatáčku k Dynčáku. Johó, byla bych první nechycená. Tak honem, ruka, noha, ruka, noha...

...Najednou nevím, co se děje. Do tváře mi dopadá paprsek světla. Teď je to doopravdy v pytli-stín si mě našel...

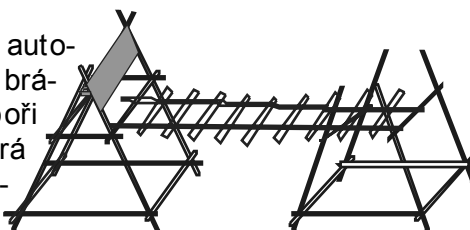

X. VANÝ SNĚM JUNÁKA

(Spídy) Miroslav jakožto BIG BOSS jel na Vsetín už autobusem v 6:50 a ze Vsetína do Karlovic pro tyče na bránu. Já a Fanta jsme jeli autobusem 9:05. V Ratiboři jsme přibrali Zuba, který jel s námi stavět a Báru, která jela do práce. Než přijel Miris, tak jsme pomáhali nosit na štáb počítače a chystali jsme si lana a další

drobné věci. Když přijel Mira, shodili jsme tyče z Avie a kolem jedenácté hodiny jsme začali stavět. Na zemi se stavilo celkem dobře a vázání by zvládnul i jeden, ale jak jsme potom zvedali a svazovali čelo a zadní část každé ze dvou věží, tak se nás tam pět uživilo. Když jsme měli svázanou a zavětrovanou jednu věž, zopakovali jsme to samé u druhé věže. Až jsme měli věže hotové, zašli jsme na oběd. Jídlo tam neměli moc dobré, ale hlad je hlad. Po obědě jsme dali věže tak, aby se mezi ně dal dát most. (MOST- 2 klády v průměru cca 20cm, dlouhé 5,40m, těžké zhruba 50-60 kg), takže žádné pírkó. Když jsme jej tam s Mirů vytáhli a přivázali, vylezl za námi Zub, který nám pomáhal ve vytahování ze země a Fanta a přidělali jsme přičky, kterých se mělo chodit a zábradlí. Potom jsme ještě přidělali nápis: Vsetín- hlavní město českého skautingu a lilii a měli jsme to hotovo. Sice jsme ještě zkusili dát na jednu věž střechu, ale nakonec jsme to vzdali. Zajímavé jenom bylo, že všichni lidi, kteří šli kolem, měli něco s krční páteří, nebo co, že každý šel a díval se nahoru, místo před sebe. A nejlepší bylo, jak k nám přišla nějaká třída s učitelkou, podívali se jak stavíme a šli zpátky. A TO JE KONEC!

STAVBA BRÁNY NA X. SNĚMU JUNÁKA

MIRIS

Několik týdnů před sněmem mně zazvonil telefon a na druhém konci Jitmelka z dotazem „Jaký máš úkol na sněmu?“ Když zjistila, že až odpoledne mám být na ubytovně okamžitě „vpálila“, dotaz jestli bych byl ochotný s družinou v prostoru před kulturákem postavit vázanou bránu. Přijal jsem to, ale až poté jsme se Spídym přišli na drobnosti, které nám to celé pěkně znepríjemní. Kde se nachystá dřevo? Kde seženeme dostatek lan? Kdo nám pomůže stavět? To všechno se vyřešilo, ale nejhorší bylo vymyslet jak postavíme bránu, když ji nemůžeme nijak zakotvit do země. Pak přišel Spídy se šíleným, ale asi nejrozmumnějším nápadem. Postavit dvě čtyřnožky a propojit je mostem. Na oddílové výpravě na Dynčák jsme pokáceli, rozměřili a nakrátili sušky na stavbu. O týden později jsme už byli domluvení kdo bude pomáhat s vázáním a jeli na Dynčák celé si to zkusit na nečisto. Všechno šlo docela hladce až na tu skutečnost, že zem byla nerovná a celá brána se všemožně kroutila. Z každé strany vypadala jinak a já měl strach ať to tak nepadá i při sněmu. Před kulturákem se ukázalo, že to opravdu je v podkladu a né v rukách. Pomáhali nám i lidé, s kterými jsem nebyl domluvený a tímto jim DÍKY za pomoc. Před příjezdem prvních delegátů se už jen přivazovaly poslední šňůrky na nápisech a jedničkárky upevňovaly oddílové vlajky.

Nepřehlédnutelná vázaná brána (bez jediného hřebíku!!!) před vsetínským kulturákem byla plně v režii naší ŠESTKY (Šneci - ještě jednou díky). Touto branou musel od pátečního odpoledne do nedělního poledne projít každý, kdo se chtěl dostat do Domu kultury.

JAK JSME SE PŘIPRAVOVALI NA SNĚM

KIKINA

Naše zatím neznámá skupina Šestá liga se na sněm připravovala velice pilně už dva měsíce. Schůzky v klubovně vypadaly asi takto:

„Tož sme tu všeci? Sme, dobré! Zube, začni s rozezpíváním. Takže pořádně otvírat ctěná ústa - lodyha, lodyha, kukukukukuřice. Tak přátelé, jdeme na první píseň. Radku, přestaň laskavě hrát nosem na Sabininu flétnu a hraj na svůj nástroj. Zube, nedávaj to ringo do puse a radši zpívaj...“

Po několika přípravných hodinách přišel den D. Jakmile jsme se rychlostí blesku navlekli do valašských krojů a vylezli na podium, všechno, co jsme si nazkúšali, jsme zapomněli a hráli prostě jak nás napadlo...

ČÍM SE NÁŠ ODDÍL DO PŘÍPRAV SNĚMU ZAPOJIL

Stručný přehled čím kdo z našeho oddílu přispěl ke zdaru X.sněmu Junáka:

ANITA - zvolena jedním ze tří delegátů našeho střediska

DAZUL - hlavní koordinátor organizace sněmu, šéf A-týmu

PINČL - šéf C-týmu, který zabezpečoval ubytování cca 600 delegátů a hostů na internátech i v tělocvičnách

IRČA - štáb, výroba kožených sněmovních přívěšků

JUDY, PENELOPE - výroba kožených sněmovních přívěšků

MIRIS, SPÍDY, FANTA, ZUB - stavba vázané brány a členové ubytovacího C-týmu

KECKA - jeden ze čtyř vlaskonošů při zahajovacím ceremoniálu, člen ubytovacího C-týmu

KIKINA, BRUMLA, BÁRA - spolu se Zubem a Pinčlem doprovodný program valašským písničkám + členky ubytovacího C-týmu

KÁČA, ŠIKULKA, KLÍŠTĚ, SNĚHULA, GEJITKA, KELLY - členky ubytovacího C-týmu

EVE - informace, tlumočnick, přijímání VIP hostů

DRUŽINOVÉ VÝPRAVY

DRUŽINOVÁ VÝ- PRAVA ŽAB-ŠNEK 27.10.2001

SPÍDY

Napřed jsme chtěli jed s Miru na Půlčiny, ale protože Mira nemoh, tak jsme si chtěli nějak tu výpravu přehodit. Ale jelikož, nýbrž, protože nakonec chtěl jed jenom Chytrý, tak jsme se do slova přivtěřili k žabám, Které chtěly jet' na skaly do Hošťálkové. Ale nakonec jsme udělali Dazulovi čáru přes rozpočet na Půlčiny. Rozdělili jsme si sedáky a já "malý šéf" sem vzal lano. Vůdce výpravy "velký šéf" byla Kača a její dozorce "šéf" Kikina a Dazul to byl "Náčelník".

Vyjeli sme v 06:50 z Kačic ve složení Spídy, Chytrý, Kača a Kecka. V Ratiboři sa k nám přidala eště Kikina a u Medvědice Dazul s Jablůnků. Sice tvrdil, že příjdu maximálně 2, ale skutečnost byla taková, že jich přišlo 6 a celkem dost' tým narušili celů výpravu. Narušili ju protože jsme se chtěli celý deň věnovat lození a lozili sme jenom tak hodinu a půl a z toho min. půlku lozili oni. No co věc. Snad' enom to, že Kača a Chytrý sa nemajů nějak rádi a celů výpravu sa enom provokovali až sa nakonec srazili, že sme v Ankoně hráli bojovku, že na výpravě byla sranda, že na vyhlídce je to super a že tam nekdy musím jet' zas.

DRUŽINOVÁ VÝPRAVA ŽÍŽALEK - PŘES MALINOVOU LOUKU NA PRŽEN- SKÉ PASEKY A DÁLE PAK KE KAMA- SOM 29.10. 2001

BRUMLA, JUDY

Naši družinovou výpravu jsme zahájili v 9:00 ráno. Původně jsme chtěli jít na Křížový, ale jelikož se nás sešlo málo- pouhé 2 žížalky, a k tomu eště jedna zaspala, rozhodly jsme se jít jak jsme již uvedly jinde. Počasí nám moc nepřálo, sluníčko se na nás ani nepodívalo a za to mlha i držely co větr se nás mohly. Cestu jsme někdy – díky mlze nemohly objeviti a proto jsme se místy malinko ztratily, ale vše dobře dopadlo. Došly jsem tam kam jsme chtěly.

HLÁŠKY:

- Brumla se ptá Judy – co pak je to za strom ? (je to modřín v této době mírně nažloutlý) a Judy odpoví – není to náhodou přeslička, s vážným výrazem v obličejí.
- Jdeme cestou necestou lesem a v tom mi Judy sděluje že tam je Jablůnka, já ji z hrůzným obličejem snažím přesvědčit že je mírně dezorientovaná a že Jablůnka je tam, ale ona mi nevěří a donutí mně k tomu, že vytahuji mapu a buzolu a vše názorně ukazuji, potom mi samozřejmě s donucením uvěří a jdeme dál.
- Potom též chtěla skákat šipku do malého potůčku, ale to jsem jí zakázala, říkala jsem jí, že by jí to bolelo - neuvěřila mi.....
- Judy – u stromku vyčerpaná, sedá si a hledá ve svém baťůžku čaj, chce se napít ale s hrůzou zjišťuje, že se jí v batohu rozplácla hruška, která je ještě k tomu teplá. A takovou hrušku, a ještě k tomu teplou nabízí Brumle, ale Brumla odmítá – nechce se nakazit!!!!
- Cestou jsme potkaly: ve verky, hřibaře, důchodce s čaganem, zajíčka ušáčka a stonožku- kterou si Brumla chtěla uvařit na oběd, ale Judy jakožto vegetarián jí to zakázala. Místo toho jí nabídla „nové pravé, ovocné, šťavnaté, jablko-hruškové Bon pa-
ri“

PRŽÁKY 27.10.01

IRČA

Ležím na gauči a oči se mi pomalu zavírají. Jsem příjemně unavená a probírám si, co se dnešní den událo.

Byli jsme totiž se Světluskami a Vlačaty na první letošní (rozuměj školní rok) samostatné výpravě. Tradičně – už podruhé – na Prženské paseky. Sraz byl u Horního obchodu, odkud všichni společně vyrazili k nám. Skoro se mi zatajil dech, kolik nás bylo. Celých patnáct lidiček!!!! Která družinka měla početnější výpravu? Dokonce přišli i úplní nováčci, kteří byli v pátek před výpravou na schůzce poprvé.

První výstup do kopečka po louce nám pořádně smáčel boty. Nebyl snad nikdo, kdo by neměl mokro v botách. Těšili jsme se, že si dáme horký čaj u hořícího krbu v místní hospůdce,

jaké však bylo naše překvapení, když se otvírala až za hodinu a půl. Nám to ale nevadilo. Zub měl připravenou bezva hru z divoké Amazonie (pravda trochu mimo naše podnební pásmo). Jedním z úkolů bylo přečtení indiánského písma. Správný text zněl: Indián Bílý buvol viděl medvěda, utíkal do tábora a řekl to bojovníkovi. Kdo zná indiánské písmo, nemůže se divit, že to někteří přečetli takto „Indián viděl buvola a medvěda, šel do tábora, tam se pozvracel a indián honil bělocha“. Směju se ještě teď, když si na to vzpomenu.

Další hříčku měla pro nás Eve. Nevím, jestli se na nás se Zubem domluvili, ale z divoké Amazonie utekli nějaká zvířata. Snad sloni, lamy, žirafy, tchoři či jiná zaručeně amazonská havěť. A my, jako neohrožení lovci, jsme je měli pochytat. To se po velkých bojích a šarvátkách nakonec podařilo.

K horkému čajičku jsme zasedli zmrzlí, mokří, ale šťastní. Ještě nám vyšli penízky na 2 tatranky, takže mlsáme a srkáme.

Na zpáteční cestě vaříme oběd – opékáme špekáčky. Ohýnek se nám daří rozdělát na druhou sirku, což je velmi dobré.

Při obrovském zápasení při Buldokách si Očko roztrhává kalhoty, Medvěd trhá triko, no prostě maso.

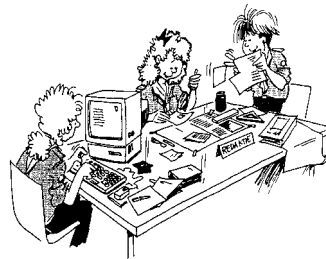
Taky máme nové přezdívky. Dita je Hvězdička, Lenka Tučňáček.

Ti co s námi nebyli, můžou jen litovat, protože tolik bodů, jako při této výpravě (skoro 100), snad už nikdy nepadne. Nebo jo????

Myšlenky mi utkají a já zjišťuju, že spím. Tak se jen spokojeně stulím do klubička, protože vím, že máme v oddíle moc šikovné Světlusky a Vlačata.

Na vydání ŠESTÁKU č.17 se podíleli:

Dazul, Kikina, Lišák, Kekka, Mauglí, Exod, Hanýsek, Irča, Brumla, Judy, Spídy, Miris, Internet

PLÁN AKCÍ

- 2.11. ODDÍLOVKA - Zub
- 3. – 4.11. **Bařinka** – BRIGÁDA střediska - Dazul
- 9.11. ČERNÉ ČEPIČKY (3. od) - Irča
- 10.11. Brigáda na DYNČÁKU - Zub
- 10. – 11.11. ZDRAVOTN. Kurs střediska - Pajtáš
- 16.11. ODDÍLOVÝ PÁTEK – Anita
- 16.- 18.11. SETKÁNÍ ČINOVNÍKŮ střediska - Romitů
- ??? RS Wakpalan – KULTURNÍ AKCE – Zlín – divadlo i v týdnu - Bára

